

Mișcarea ca scop în sine

Ridicând la parametri greu imaginabili deviza Centrului Național al Dansului, cinci dintre acești „Oameni care mișcă lumea” – Carmen Coțofană, Maria Baroncea, Florin Fieroiu, Brynjar Bandlien și Florin Fluieraș – au creat, sub direcția artistică a lui Eduard Gabia, un veritabil *perpetuum mobile*, ce funcționează cu o frenezie în continuă creștere, în cuprinsul unui ceas incandescent trăit în prezența publicului.

Ideea de mișcare infinită se regăsește și în formula adoptată drept titlu (**8 days a week** însemnând, într-o asemenea citire, săptămâna mereu reluată, cu cea de-a opta sa zi), ca și în „coloana sonoră” a spectacolului: produsă chiar de către dansatori, aceasta constituie o originală experiență heterofonică, realizată prin întonarea independentă de către fiecare interpret a unui același motiv (de câteva sunete, extrem de simplu), care se suprapune și se întretaie astfel absolut aleatoriu. (Desigur că, pentru spectatori înzestrați cu auz muzical, falsurile generate de glasurile total needucate pentru cânt reprezintă o tortură prelungită; noroc că măcar se fredonează în surdină, cu gura închisă!)

Deși conceput într-o coregrafie colectivă (aparținând interpreților înșiși), în care hazardul ocupă un loc considerabil, spectacolul acesta nu este totuși integral unul de improvizație, căci de la o mișcare browniană (cei cinci dansatori merg haotic, cu ochii închiși, pipăind orbește și, din când în când, lovindu-se de mobilier și de pereți, dar evitându-se reciproc cu mare grijă) se trece la etalarea unor acțiuni individuale, inițial banale, apoi din ce în ce mai absurde (și – implicit – mai comice), pentru a se ajunge la interacțiuni (în „combinări de cinci luate câte două”) care de care mai ciudate și mai pline de haz. Aici (și numai aici) intervine în ecuația artistică și cuvântul, câte un dansator solicitându-i altuia colaborarea pentru a-și pune în practică năstrușnica idee plastic-dinamică, iar apoi mulțumindu-i politicos; seriozitatea desăvârșită a actanților accentuează comicul situațiilor, stârnind fără greș ilaritatea publicului.

Dar creatorii-interpreți interacționează deopotrivă cu limitele spațiului de joc, căci „cutia neagră” a scenei se dovedește a fi mărginită, în spatele draperiilor, de elemente surprinzătoare: mai întâi pereții ascunși de catifea își probează duritatea nevăzută, respingând brutal trupurile dansatorilor; pe urmă, treptat, interpreții îi dezgolesc, intrând într-o luptă inegală cu țevile, scara sau ferestrele care îi străpung. Ba chiar și cu imensul covor de scenă, sub care Florin Fieroiu se strecoară cu obstinație, în momentul de apogeu al acestui nebun *moto perpetuo* din cea de-a treia seară a „Modulului Dans” din Festivalul Internațional de Teatru...

Textul ca suveran

În absența vreunui program de sală (n-a existat nici măcar o foaie dactilografiată, cu minimumul de informații indispensabile, referitoare la paternitatea unor elemente esențiale ale montării: scenografie, muzică, lumini și chiar interpretare – căci, nu-i așa, este foarte posibil ca printre spectatori să se fi aflat unii care n-o cunoșteau pe Vava Ștefănescu...), publicul ultimei seri de dans din Festivalul Național de Teatru vor fi crezut inițial că **Julieta** oferită de către Teatrul Național „Lucian Blaga” din Cluj-Napoca reprezintă o proiecție originală, în creația lui Visky András, a ilustrului personaj shakespearean. Ei bine, tragedia *acestei* Juliete contemporane (victimă a